

"Elämän liekki"

Tässä kuvaan sitä Raamattuani, jonka ostin ensimmäisellä kampaamotilillä.

*Liekin kirkkaan kauniin
edessäni nään,
sitä katson mietteisiini jään.
Sydän pienen kynttilän
se lepattaa se lämmittää
se valon antaa hämärään.
Kirjan rakkaan avaan
siitä sydämeni rauhan saa.
Sanat kalliit seurakseni haluan
en ole yksin vaan kanssa taivaan Herran.
Toivon, että opikseni sanoman
sydämeeni hiljaa talletan
uskon vahvan antaa elämälle
taivastien kulkijalle
Kiitos rakkaudestas Herra.*

killä oli niin mukavaa", kilttiä ja kaunista.

Koulusta päästyäni sain työpaikan Tampereelta ja ensimmäisestä kampaajan tilistäni ostin mustan samettikantisen Raamatun. Se jäi kuitenkin vain kirjahyllyn koristeeksi, en osannut sitä vielä silloin lukea.

Melko pian perustin oman yritykseni Tampereelle, olin juuri tullut täysi-ikäiseksi, Tuntui että tässä nyt on elämän täyttymys. Oli ihanat asiakkaat ja paljon töitä.

Samoihin aikoihin kohtasin tulevan mieheni ja onnellisuus jatkui, molempia lapsiani odottaessa ajattelin että onkohan lapset terveitä, kun elämäni tuntui olevan liian aurinkoista ja mutkaton. Perheen kanssa meni hyvin, äidin vastuu lapsista al-

koi, mutta toi elämäni aivan uudenlaista onnellisuutta. Minulla oli paljon ystäviä, osa heistä tuli asiakkuuden kautta ja useat käyvät asiakkaana vieläkin ja samassa osoitteessa kampaamoni toimii edelleen.

Olin noin 35-vuotias, kun kampaajaystäväni pyysi lähtemään Työväenopistoon maalauskurssille ja heti lupasin, olinhan haaveillut maalaamisesta jo jonkin aikaa. Vuosia ennen öljyväreitäkin oli hankittu, mutta lasten ollessa pieniä oli kiireistä aikaa, ei sitä haavetta vielä voinut toteuttaa. Näin jälkeenpäin aivan selvästi huomaan kuinka hienosti Jumala on asioita tuonut eteeni. Aiemmin ei ollut se aika, vaan nyt Hän halusi, että pääsen oppimaan taiteentekoa. Hakeuduin vielä 4-vuotiseen taidekouluunkin ja valmistuin kuvataiteilijaksi ja niin minulla oli kaksi rakasta ammattia.

Mustia pilviä alkoi vähitellen kerääntymään perheemme elämään. Olen monesti pohjittanut, olinko liian ulospäin suuntautunut, lapsissa, maalaamisessa, näissä haaveammeissani niin kiinni, etten huomannut kuinka alkoholi tuli osaksi mieheni elämää. Jos hän ei ollut onnellinen kanssani, enkö huomoinut häntä tarpeeksi, pidin kaikkia luonnollisena, itsestään selvyyksinä.

Avioero on aina vaikea asia, se koskettaa syvältä ja siitä syyttää itseään. Mitä olisin voinut tehdä toisin ja sitten kun tilanne lähtee käyntiin, sitä ei osaa enää pysäyttää, vaan tulee sanoneeksi asioita, joita myöhemmin katuu. Eron jälkeen jatkoin lasten kanssa yhdessä eteenpäin kuvitellen, että kyllä tästä helposti selvitään, mutta kyllä se jättää syvät jäljet kaikki-